

Kuvittelin ydinsodan jälkeisessä maailmassa näyttävän lihaksikkaalta ja karskilta urokselta. Kantaen toisessa kädessä haulikkoa ja toisessa terävää katanaa. Lahdaten radioaktiivisia otuksia ystäväporukan kanssa. Meitä olisi neljä tai viisi kovaa karpaasia, joille mikään vastaan tuleva este ei olisi ylitsepääsemätön. Matkaisimme ilman päämäärää, auttaen avuttomia ihmislaumoja, joita kohtaisimme aika ajoin. Sankarillista toimintaa. Maailmanloppua ei ikinä tullut. Ydinsotaa ei ikinä saapunut. Minulla ei ollut toimintaelokuvatähden lihaksia ja eläviä ihmisiä en ollut nähnyt moniin päiviin. Luultavasti kuukausiin. Kuka tietää? Aikaa on vaikea arvioida, kun on pakotettu asumaan maanalaisessa bunkkerissa. Kaikki alkoi hetkestä, johon kukaan ei kykenisi ihmismielellä valmistautumaan. Heräsin muutaman tusinan kokoisesta ruumiskasasta häkeltyneenä ja sekavana. Vaatteeni olivat riekaleina ja veriset. Minulla ei ollut tietoaakaan missä olin, tai kuka ylipäättänsä olin. Kun viimein sain voimia jäseniini, yritin nousta jaloilleni. Päässäni pyöri ja horjuin kuin humalainen. Otin muutaman hapuilevan askeleen ja horjahdin takaisin polvilleni. Sisälläni tuntui kiehuvan. Eikä aikaakaan, kun oksensin tummaa ja hyytynyttä verta maahan. Kävelin aurinkoa kohti, etsien samalla merkkejä elävästä maailmasta. Auringonpaiste oli ainoa asia, joka piti minut järjissäni. Ruumiini oli kuin hakattu, raiskattu, revitty, jonka jälkeen heitetty verenhimoisille koirille. Pääni oli halkeamaisillaan ja hikoilin verta. Olin kaupungin laidalla, jota en tuntenut omakseni. Ympäristö näytti kirjaimellisesti kuin pommin jäljiltä. Rakennukset pysyivät hädin tuskin pystyssä ja useista ikkunoista puski liekkejä sekä sankkaa savua. Primitiiviset toiminnot pakottivat minua selviytymään ja jaksamaan eteenpäin. Ravinnon ja veden löytäminen osoittautui hyvin vaikeaksi ympäristössä, jossa elämä tuntui olevan lähes kuollutta. Vatsani tuntui syövän elimiäni ja olin valmis syömään vaikka ihmistä, jos olisi pakko. Vesitilkan etsiminen oli selviytymislistallani silti ensimmäisenä. Olin etsinyt jo liian kauan, sillä aloin mielestäni näkemään jo näkyjä. Tai niin ainakin kuvittelin. Näin kaukaisuudessa ihmishahmon ja puistelin päätäni selvittääkseni, oliko tämä vain hetkellinen harha. Hahmo pysyi horisontissa vielä silmien hieraisunkin jälkeen. Juoksin hahmoa kohti, huutaen olemassaolostani kovaan ääneen. Hahmo tuntui säikähtävän ja juoksi lähimmän rakennuksen raunion suojaan. Pysähdyin ja aistin ilmapiirissä outoa tunnelmaa. Otin rauhallisia askeleita kohti rakennuksen raunioita ja jokaisella askeleella tunnelma tuntui muuttuvan helpottuneesta aina ahdistukseen asti. Päätin kuitenkin mennä hahmon perään. Astuin pimeään huoneeseen, jossa ainoa valonlähde oli takaa ulkoa tuleva valaistus. Huoneen kokoa ei voinut millään arvioida. Takaseinää ei pimeydestä erottanut. Kävelin varovaisesti pimeyttä kohti, samalla huudellen huoneen perälle toivoen, että hahmo tulisi esiin. Ennen kuin kykenin reagoimaan mihinkään, eteeni oli ilmestynyt kasvot. Kasvot joista en erottanut minkäänlaista ihmismäisyyttä. Silmät olivat täysin mustat, iho kuin palanut ja sulanut. Säikähdin kauhukuvaa lähes valonnopeudella ja juoksin ainoaa valonlähdettä kohti, joka äskettäin oli vain muutaman askeleen päässä takanani, mutta nyt tuntui hyvin kaukaiselta. Juoksin kaikilla voimillani, mitä jäsenistäni lähti, läheisimpään rakennukseen. Ainoa päämääräni oli paeta tilannetta täysin vastakkaiseen suuntaan ja oletin tuhotusta rakennuksesta löytävän edes pienen turvallisen nurkkauksen, johon käpertyä suojaan. Elintoimintoni toimivat sillä hetkellä pelkästään vaiston varassa. Olin täynnä pelkoa. Tärisin ja hikoilin kylmää verta. Kaikki tämä oli psyykkeelleni liikaa ja luhistuin lattialle, kuin eloton nukke. Silmissäni sumeni ja muistan taistelleeni pyörtymistä vastaan, mutta lopulta en siihen enää kyennyt. KOTI Tuijotin seinässä olevasta silmänraosta ulos. Aurinko oli laskemassa ja tiesin niiden liikkuvan näihin aikoihin entistä enemmän, joten pidin vahtia. Tämä rutiini oli toistunut nyt laskujeni mukaan jo kaksikymmentäseitsemän auringonlaskua. Muistelin päivää, jolloin löysin "kotini". Juostessani kauhukuvaa karkuun, olin päätynyt tuhotun rakennuksen pommisuojaan. Tajuntani menetettyä

ja vihdoin herättyäni en nähnyt aluksi muuta kuin pimeyttä. Hatarilla askelilla olin hapuillut pimeydessä löytäen vihdoin toimivan taskulampun, jolla yritin hahmottaa ympäristöäni. Haistoin laimeasti bensiinin hajua. Seurasin hajua ja löysin virtageneraattorin. Taskulampun pienellä valolähteellä yritin löytää vipua, jolla kone käynnistyisi. Löysin vetohihnan ja aloin epätoivoisesti riuhtoa sitä. Oli kuin yrittäisi käynnistää kymmenen vuotta seisonutta ruohonleikkuria. Lopulta kuulin sen ihanan äänen; kone hurautti käyntiin ja ympärilläni syttyi välittömästi hehkulamppuja. Peitin silmäni, jotka ottivat hetken aikaa totutella valoon. Vihdoin, pupillieni pienennettyä sopivaan kokoon, sain hahmotettua tilan jossa olin. Tämä oli vanha pommisuoja, johon pyörremyrskyjen ja maanjäristyksien varalta oli jätetty säilykeruokaa, pullovettä ja muuta elintärkeää tarviketta. Olin löytänyt itselleni suojan, joka piti minut hengissä. Nyt, monta auringonlaskua myöhemmin, istuin "kodissani" vahdissa. En tarkalleen tiennyt mitä vahdin. Tiesin vain, että ne eivät olleet ihmisiä...enää. Lähempänä jonkinlaista alkukantaista oliota. Niille kelpasi mikä tahansa syötävä, kunhan siinä oli lihaa ja verta. Eläinten raadotkin maistuvan, mutta kaikki elävä näytti olevan herkullisinta. Ne tuntuivat liikkuvan alkuaistien varassa ja päätehtävänä pelkästään selviytyminen. Tämä kaikki oli pelkästään visuaalisesti saavutettua tietoa tiiliseinässä sijaitsevista raoista. Ulkona en ollut vielä uskaltanut käymään. Mitä ne sitten olivat? Heidän hahmot näyttivät ihmismäisiltä, mutta liikkeet ja maneerit kuin eläimen. Välillä ne seisoivat vierekkäin ja saatoin kuvitella tilanteen ihmisten normaaliksi keskustelutuokioksi, sillä en kuullut ääntelyä. Tilanteen rikkoi usein raivotautinen ja pakokauhuinen eläin. Joskus koiria, joskus kissoja. Eläimen nähtyä ne vaipuivat taas alkukantaiselle tasolle ja juoksivat, lähes nelijalkaa herkkupalan perään. Näytin vieläkin samalta, kuin päivänä jolloin tänne jouduin. Kalpealta ja aneemiselta, silmissä enemmän punaista kuin valkoista. Ajattelin sen johtuvan yksinkertaisesta säilykeruokavaliosta, seisahdusta vedestä ja ulkoilman puutteesta. Toisaalta, en edes tiennyt mikä maailman tilanne oli ja miten se oli vaikuttanut ympäristöön... ja ennen kaikkea meihin ihmisiin. Pyörittelin päässäni ajatuksia kemikaalisodasta aina kuolleiden aamunkoittoon asti. Saatoin vain arvuutella, sillä kaikki teoriani perustui nyt vain tähän huoneeseen ja muutamaan silmänreikään paksussa tiiliseinässä. Olin toki ajatellut suojasta poistumista moneen otteeseen, mutta aina kun olin avaamassa suurta metalliovea, kuulin olioiden valittavan huudon kovempaa. Aivan kuin ne tietäisivät minusta ja odottaisivat ulostuloani. Lähtöni oli silti väistämättä lähellä, sillä ruokavarasto kestäisi enää vain muutaman auringonlaskun. ULOS Kurkistin viimeisen kerran silmäraosta. En nähnyt minkäänlaista liikettä ja päätin avata metallioven. Ovi äänehteli ilkeän kuuluisen narahduksen ja tunsin sydämeni pompahtavan kurkkuun. Rauhotuin kuitenkin lähes heti ja kurkkasin ulos. Ei vielä kukaan uhkakuvia näköpiirissä. Nappasin repun, jonka olin täyttänyt viimeisillä säilykepurkeilla ja vesipulloilla, sekä paksun metallisen putken, minkä olin teroittanut tappavaksi esineeksi, ja kävelin ulkoilmaan. Liikuin varovaisesti ja tutkin samalla tarkasti ympäristöä. Tilanne tuntui liiankin hiljaiselta. Olo oli kuin kävelisi miinakentällä tai kuin tarkka-ampujan tähtäimessä. Tukala ja ahdistava. Päätin pyrkiä korkeammalle, jotta näkisin ympäristön paremmin. Asuinalueen korkein pystyssä oleva rakennus, kolmikerroksinen asuintalo, näytti sijaitsevan muutaman korttelin päässä. Suuntasin talon palotikkaita päin. Tuhotussa ympäristössä näin seinissä useita samanlaisia maalauksia. Lääkepullon näköinen esine, jonka yli oli maalattu viiva. Oliko näillä yhteys ympärilläni vallitsevaan kaaokseen? Ja mitä ne tarkoittivat? Kiivettyäni viimeisiä palotikkaiden askelmia olin todella hengästynyt. Tuntui riemuvoitolta päästä katolle asti ja riemuni jatkui, sillä huomasin kaukana horisontissa valoja. Ne toimivat nyt kuin majakkana eksyneelle, voipuneelle ja tietämättömälle selviytyjälle. Hymyilin ensimmäistä kertaa aikoihin... samassa lennähdin tönäisyn voimasta lattialle. Selkäni

takaa oli hiipinyt yksi olioista, joka taklasi minut maahan. Kamppailin itseni irti tämän kynsistä ja konttasin karkuun. Käännyin selälleni ja naamani edessä oli jälleen sama ilmestys mikä oli säilyttänyt minut puolikuoliaaksi aiemminkin. Olin täysin lamautuneena, enkä hengittänyt. Alitajuntani vissiin luuli, ettei olio tajuaisi minun olevan elossa, jos olisin liikkumattomana. Olio tutki minua tarkasti ja nuuhkaisi syvään. Ajattelin että tarinani loppui tähän, kunnes tämä nappasi repun selästäni ja juoksi nelinkontin äänelehtien alas katolta. Olin vieläkin täysin lamautuneena, enkä tajunnut miksi minua ei nautittu iltapalaksi. Monta päivää olioita tutkien, luulin että elävän lihan himo olisi voittanut teollisesti tuotetun säilykelihan. Uskaltauduin viimein kurkata alas katolta. Olio oli pudonnut kiipeillessään palotikkaita alas liiallisella kiireellä ja makasi nyt täysin elottomana maassa. Otin varovaiset askeleet palotikkaila ja laskeuduin lopulta maan tasalle. Olion silmät olivat auki, mutta täysin elottomat. Tuijotin niitä hetken, odottaen tämän henkiinheräämistä, mutta sitä ei koskaan tapahtunut. Tökkäsin putkella ruumista muutamaa otteeseen varmistaen, että tämä oli varmasti kuollut. Jokin sai minut säälimään otusta ja suljin kädelläni aukinaiset silmät. Nappasin reppuni ruumiin vierestä ja lähdin kävelemään "majakkaani" kohden. MATKA Päivän matkattuani tulin uudelle asuinalueelle. Olin noin puolessa matkassa valoista, jotka olin katolta nähnyt. Alue ei näyttänyt sen paremmalta, kuin paikka josta olin tulossa. Hylättyjä taloja ja raunioita joka puolella, sekä samoja maalauksia talojen seinissä. Nämä eivät olleet tavallisia nuorisojengin graffiteja. Nyt olin varma, että näillä täytyi olla yhteys tähän kaikkeen. En vain käsittänyt mikä. Asuinalue oli täynnä yksikerroksisia omakotitaloja. Ties mikä täydellisten ihmisten lähiö ennen olikaan, mutta tällä hetkellä täällä vallitsi täydellinen kaaos. Olioiden olemassaolosta ei näkynyt minkäänlaisia merkkejä, joten uskaltauduin tutkimaan taloja lähemmin. Päätin kerätä jokaisen vastaan tulevan sanomalehden, jotta saisin lisää informaatiota ympäröivästä kaaoksesta. Keräilin reppuni täyteen ja pystytin tukikohtani suojaisaan omakotitaloon, jossa oli korkea aitaus. Näin suojauduin mahdollisilta uhkakuvilta, sillä aurinkokin kääntyi jo horisonttiin ja arvelin olioiden tulevan yön aikana esille. Pienen taskulampun avulla lueskelin sanomalehtiä, joiden viimeisin päivämäärä näytti päättyvän noin puoleen vuoteen sitten. Otsikoista poimin tärkeimpiä ja havahduttavimpia tekstejä: "Maailmanlaajuisessa rokotuksessa huomattu outoja virheitä" "Terveysvirasto myöntää: Olimme väärässä" "Kaikkien rokotettujen tulee ilmottautua viranomaisille" "Ulkonaliikkumiskielto" "Helveti on irti!" Nyt tajusin kaiken paljon paremmin. Maailmassa oli annettu määräys rokottaa jokainen mahdollinen ihminen tulevaa sairaus epidemiaa vastaan. Kaikki tuntui menevän suunnitellusti, kunnes noin kuukausi rokotuksesta ihmisissä oli huomattu muutoksia. Rokote oli aiheuttanut huomaamattomasti katalia muutoksia tärkeimmissä aivolohkoissa. Muutos aiheutti ensin normaalia sairastelua, ärtyneisyyttä, vihan purkauksia ja muita pieniä oireita. Jossain vaiheessa rokote vaivutti uhrinsa muutaman päivän koomaan, jonka aikana ihmisen kroppa hylki kaiken mitä häneen yritettiin sisäistää. Ulkoiset muutokset näkyivät kropassa kuihtumisena. Herättyään koomasta ihminen saattoi käyttäytyä raivotautisesti ja väkivaltaisesti. Minkäänlaista järkevää kontaktia ei ihmiseen enää saatu. Jokaiseen rokote vaikutti yksilöllisesti, mutta perusoireet olivat yleisesti samat. Aurinko oli laskenut ja pimeys peitti maan. Yritin saada unta, mutta epämääräiset kolinat ulkona pitivät minua hereillä. Myös juuri tietooni tulleet faktat maailman tilasta pelottivat. Söin viimesiä rippeitä säilykeruoasta mitä oli enää jäljellä. Pääseminen päämäärääni korostui näinä epätoivoisina hetkinä suuresti. Havahduin massiiviseen kolahdukseen, jonka oletin kuuluvan talon pihalta. Nousin ylös ja lähdin tutkimaan äänen syntyperää. Kurkistin ikkunasta ja näin yhden olioista pihan kauimmaisessa nurkassa polvillaan. En aivan nähnyt mitä tämä siellä teki, joten menin ulos ja lähestyin oliota. Yhtäkkiä olio oli poissa ja jäljellä ei ollut, kuin puoliksi syöty

ruumis. Lähestyin ruumista kuin jokin ylempi voima olisi ohjannut minua. Päässäni pyöri ja mahassani murisi uskomaton näläntunne. Polvistuin ruumiin eteen ja aloin repimään raajaa irti. Purin ruumiista hampaillani ison palan ja aloin jauhamaan mätääntynyttä lihaa suussani. En tajunnut tässä brutaalin kannibalisessa toiminnassa mitään väärää. Päinvastoin. Mieleni oli tyyni. Ensimmäisen suullisen pureskeltuani ja sen nielastuani katsoin ruumista tarkemmin. Sen kasvot olivat hyvin tutut... Se olin minä! Säikähdin voimakkaasti ja heräsin talosta, yltäpäältä hiessä ja suuni täynnä kuolaa. Huh, se oli vain unta! Saatoin yhä maistaa mädän lihan maun suussani ja lähes oksensin lattialle. En enää uskaltanut nukahtaa, joten aloin valmistelevaan aamun matkaa. PAKO Puolisen päivää matkanneena, vähäisellä ravinteella olin todella heikossa kunnossa. Valoa lähettävään "majakkaani" oli enää matkaa noin kymmenisen kilometriä. Päätin olla lepäämättä. Päivä oli jo hämärtymässä ja pelkäsin pahinta; en pääsisi perille ennen auringonlaskua. Kävelin tiheässä metsässä ja pelkäsin eksyväni. Saatoin kuitenkin välillä nähdä valon pilkahduksia puiden lomasta, joka antoi taas lisää toivoa matkaani. Missä valo, siellä päämääräni. Luovutin hetkeksi ja istuin puunkannolle. Siemaisin viimeisen pisaran jäljellä olevastani vedestä ja samalla kuulin outoa lähestyvää rahinaa. Säikähdin ja menin matalaksi maahan. Vilkuilin rahinaa kohden ja huomasin sen olevan vain jänis, joka minut nähtyään loikki metsän syvyyksiin. Huokasin helpotuksesta ja istahdin takaisin kannolle. Kuulin jälleen rahinaa ja kuvittelin, että jänö oli tullut takaisin. Selän taakseni kurkattua näin noin kolmisenkymmentä ihmismäistä hahmoa kymmenisen metrin päässä minusta. Odottavaisena, aivan kuin ne haluaisivat että lähtisin karkuun, jotta saisivat jahdata saalista. Nappasin metalliputken, ainoan aseeni ja lähdin juoksemaan pakokauhun vallassa valoja kohti. Katsomatta kertaakaan taakseni, juostessani monta minuuttia, saavuin suurelle aukealle pellolle. Pellon toisessa päässä oli valonlähteeni, "majakkani", pelastukseni. Hahmotettuani paikkaa tarkemmin, tajusin sen olevan luultavimmin armeijan jonkinlainen suojapaikka. Katsoin taakseni metsänlaitaa ja yritin nähdä vieläkö oliot seurasivat. Ei ketään. Pääsinkö karkuun? Lähdin puolijuoksua valoja kohti, kun metsästä hyökkäsi noin kaksi tusinaa, verenhimoista hahmoa. Olin jo valmiiksi uupunut ja väsyksissä, mutta adrenaliini sai jalkoihini liikettä. En silti saanut tarpeeksi vauhtia, sillä joukkio sai minut lopulta kiinni ja taklasi maahan. Käännyin selälleni ja sain iskettyä metalliputken ensimmäisen haastajan mahaan. Tämä kaatui päälleni ja työnsin olion heti sivuun. Nousin ylös ja aloin huitoa putkella ympärilleni. Joukkio oli piirittänyt minut ja mielessäni kävi ajatus kuolemasta, mutta lähes samantien se vaihtui voimakkaaksi uhoksi. Koko noin viidenkymmenen porukka hyökkäsi päälleni. Sain taisteltua sotahaavoja ensimmäisiin vastaantulijoihin, mutta lopulta porukan suuruus oli liikaa. Minua riepoteltiin ympäri peltoa ja olin täysin avuton joukon edessä. Osa yritti haukata minusta suupaloja, mutta enimmäkseen niillä tuntui olevan pelkän tappamisen ja kostamisen halu. Olinhan juuri tappanut yhden heidän 'heimosta'. Yritin taistella aina viimeiseen hengenvetoon asti ja juuri kun olin menettämässä tajuni lopullisesti, alkoi ympäriltä kuulua aseenslaukauksia ja miehekästä karjuntaa. Näin sumuisesta silmäkulmastani, kuinka olioita tippui yksi kerrallaan maahan. Verenvuodatus ei tässä taistelussa ollut vähäistä. Makasin maassa velttona ja yskin verta. Aika tuntui hidastuvan. Viereeni juoksi henkilö, jolla oli armeijan vaatetus ja rynnäkkökivääri. Taustalta kuulin vielä utuisesti muutamia laukauksia, mutta suurin kaaos oli jo häipynyt. Mies availi silmiäni, katseli käsivarsiani ja tutki minua hetken, jonka jälkeen otti radiopuhelimensa esille ja informoi tukikohtaansa: "Löysimme yhden 'puolikkaan'!... Kyllä... On rokotettu, mutta ei vielä muuttunut. Tulkaa hakemaan nopeasti eristykseen... Tarvitsemme hänet elävänä..."

LOPPU (?)